

[Statsministeren]

gange i dag har afsløret fra denne talerstol om den respekt, der skal stå om organisationerne, om deres rettigheder og deres privilegier, afslører et ærkereaktionært synspunkt, som et moderne samfund slet ikke længere kan bruge. Den tid er forbi, hvor parterne på arbejdsmarkedet principielt kunne aftale lige præcis hvad som helst, uden at det øvrige samfund blev alvorligt berørt. Nu vil det øvrige samfund altid være berørt, og derfor er det godt med et samvirke, hvis man kan få det etableret. Og under alle forhold er det godt, hvis flere og flere forstår, at overenskomstafslutning, som er så afgørende for indkomstdannelse og inflation, nødvendigvis må – sådan var det måske ikke for 20 eller for 40 år siden, men sådan er det i dag – harmoniseres med den samlede økonomiske politik, regering og folketing fører. Hvis man f.eks. bevilgede indkomststigninger i størrelsen 5, 10 eller 15 pct., som vi jo har oplevet så ofte før, er det på det nærmeste automatisk, at regering og folketing må inddrage den inflationære købekraft, fordi det ellers kommer til at gå ud over så mange værdifulde interesser.

I den forbindelse er det så blot, jeg vil sige – og det er min konklusion – at jeg synes, det er naturligt, at en regering gør opmærksom på – og det har denne regering gjort opmærksom på for mange, mange måneder siden – at samfundsökonomien, beskæftigelsen og også reallønnen nok er bedst tjent med, at vi holder os på en lønudvikling i den kommende tid, som er – det er det udtryk, vi har brugt – så tæt på nul som muligt. Det lykkedes altså desværre ikke for parterne at skrive en overenskomst af denne karakter, og det er derfor, det nu har været nødvendigt for folketinget at gribe ind på grundlag af regeringens udspil.

Derfor må jeg om kommende overenskomstsituationer sige, at regeringen må forbeholde sig sin ret til at kommentere, hvad de økonomiske konsekvenser er af det, parterne måtte beslutte eller måtte foreslå. Jeg kan således ikke indfri hr. Svend Aukens opfordring til at sige, at det ikke vil gentage sig. Tværtimod, jeg kan love, at det vil gentage sig.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Der er to ting, der kalder mig herop. Den ene er det, som arbejdsministeren kaldte et detailspørgsmål. Nu tror jeg ærlig talt, at arbejdsministeren kom til at fortale sig, for arbejdsministeren mener næppe, at det, at kvindelige ufaglærte arbejder på lavtløn, er et detailspørgsmål. Sådan tror jeg ikke ministeren mente det, og det tror jeg ikke, for det vil jeg ikke tro.

Når det alligevel kalder mig herop, er det, fordi jeg synes, det i arbejdsmarkedsudvalget efter megen samtale frem og tilbage lykkedes at overbevise om, hvor uheldigt det var, at en anden svag gruppe, nemlig lærlingene, ikke er sikret de 2 pct., og det lykkedes altså at overbevise om, at man i hvert fald vil forsøge at sikre dem det. Vi havde ønsket det lidt bedre, men o.k., det ville regeringen ikke, men så har man da i hvert fald fået overbevist arbejdsministeren og regeringen om, at det kan nytte i hvert fald at sikre dem det. Vi prøver så på at gøre opmærksom på, at der er en anden gruppe, som er lige så svag. Der er mange kvinder, der er alene med børn, og som får en lav løn og ikke kan klare sig; de skal nu se i øjnene, at andre i alles kamp mod alle render med de meget lave lønstigninger, der ligger i dette, og det er for galt. Derfor må man ikke klandre os for, at vi prøver på at gøre opmærksom på, hvor vigtigt dette er. Det er simpelt hen i et håb om, at vi, når vi nu skal have udvalgmøde alligevel, måske kort kunne berøre det og se, om vi kunne nå frem til noget på det punkt også, for det ville være klogt, ikke mindst af en kvindelig arbejdsminister.

Det andet, jeg så vil sige i den forbindelse – det har vi ikke haft fremme endnu, men det kunne være, vi skulle tage det frem – er, at vi jo også har en ligestillingslov og en lov om ligeløn i dette land, og spørgsmålet er, hvordan man juridisk opfylder den forpligtelse, der ligger i den lov om, at der skal gives ligeløn, i en situation som denne, hvor man overhovedet ikke vil gå ind i en drøftelse af, hvordan man sikrer, at der gives de samme lønstigninger.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Vi kan ikke løse alle detailproblemer, sagde arbejdsministeren, vi diskuterer jo lovforslag nr. L 206. Under detailproblemerne hen-